

Sygn. akt

III AUa 1376/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **12 września 2013 r.** sygn. akt **III U 896/12**

oddala apelację

Sygn. Akt III AUa 1376/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 czerwca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił J. S. prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135. poz. 1268) prawo do renty uzależnione jest między innymi od istnienia całkowitej niezdolności do

pracy. Skoro Komisja Lekarska ZUS orzekła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, renta socjalna nie przysługuje.

W odwołaniu od powyższej decyzji skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu J. S. zarzucił naruszenie art. 4 i następnych ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej przez uznanie, że skarżący nie jest całkowicie niezdolny do pracy, co miałyby wynikać z orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 11 czerwca 2012r. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji przez przyznanie prawa do renty socjalnej, począwszy od dnia złożenia wniosku.

Podniósł, że już pobieżna analiza materiału dowodowego zalegającego w aktach sprawy pozwala stwierdzić, że jest całkowicie niezdolny do pracy. Podkreślił też, że począwszy od 18 roku życia pobierał rentę socjalną w związku z bardzo poważnymi schorzeniami kostnymi oraz wynikającymi z nich licznymi zabiegami medycznymi.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 12 września 2013r. oddalił odwołanie.

Sąd ten ustalił na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy: ortopedy - traumatologa narządu ruchu i specjalisty medycyny pracy, które to opinie w całości podzielił, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy i w związku z tym jego odwołanie jest nieuzasadnione.

Sąd I instancji podkreślił, że uznał opinie biegłych za w pełni wiarygodne, gdyż zostały wydane po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego i po bezpośrednim badaniu wnioskodawcy. Wskazał też, że opinie odpowiadają na wszystkie pytania sądu i zawierają logiczne uzasadnienie wniosków końcowych.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

J. S. złożył od powyższego wyroku apelację do Sądu Apelacyjnego.

Skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U z 2013r. poz. 982) przez uznanie, iż rzekomo prawo do renty socjalnej wnioskodawcy miałyby nie przysługiwać, w sytuacji gdy twierdzenie takie nie jest zasadne, albowiem już pobieżna analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie uzasadnia twierdzenie, że spełnił wszelkie warunki do nabycia prawa do renty socjalnej w pełnym zakresie,
2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 278 kpc w zw. z art. 290 kpc poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do dopuszczenia dowodu z opinii specjalistycznego instytutu, celem pełnego i kompleksowego wyświetlenia stanu zdrowia wnioskodawcy, w sytuacji gdy już pobieżna analiza materiału dowodowego sprawy pozwala stwierdzić, że takie twierdzenie nie jest zasadne, gdyż ze względu na nieustannie składane zarzuty przez skarżącego do wydawanych opinii, winny były skutkować dopuszczeniem przez Sąd dowodu z opinii specjalistycznego instytutu, czego błędnie Sąd I instancji nie uczynił,
3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, która to przekształciła się w dowolną ich ocenę, czego dalszą konsekwencją było wydanie nieprawidłowego rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji oraz
4. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 477 14 § 2 kpc przez oddalenie odwołania w sytuacji, gdy pobieżna analiza materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że ubezpieczony spełnił wszelkie warunki do przyznania mu prawa do renty socjalnej zgodnie z wnioskiem.

Przy tak sformułowanych zarzutach wnioskodawca wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej zgodnie z wnioskiem z równoczesnym zasądzeniem na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje, alternatywnie o
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji podkreślony został fakt długoletniego pobierania przez ubezpieczonego renty socjalnej, co uzasadniało wniosku o przyznanie świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja J. S. jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, wbrew bowiem podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok jest trafny i odpowiada prawu.

Wnioskodawca, urodzony (...) i uprawniony do renty socjalnej, wypłacanej od 28 sierpnia 2003r. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia na dalszy okres wystąpił 25 kwietnia 2012r. W składanym wniosku zaznaczył, że pozostaje w zatrudnieniu.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 12 maja 2012r. ustalił, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy, a Komisja Lekarska ZUS potwierdziła to stanowisko.

Na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej organ rentowy odmówił ustalenia prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz. U z 2013r. poz. 982) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia ;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

W przypadku wnioskodawcy sporną kwestią stało się, czy jest on w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach wskazanych w powołanym przepisie.

Sporną kwestię rozstrzygnął Sąd Okręgowy ustalając, że skarżący nie jest całkowicie niezdolny do pracy i tym samym nie spełnia wszystkich przesłanek do zachowania prawa do renty socjalnej.

Ustalenia swoje Sąd oparł na opiniach biegłych sądowych tj. chirurga – traumatologa narządu ruchu i specjalisty medycyny pracy, którzy rozpoznali u wnioskodawcy zespół (...) (wrodzoną dysplazję chrząstki – kostną) stan po amputacji palców dodatkowych obu rąk oraz stan po korekcyjnej osteotomii z powodu koślawości kolan.

W ocenie biegłych schorzenia rozpoznane u skarżącego nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Ustalenia Sądu Okręgowego poczynione na podstawie opinii biegłych są prawidłowe.

Biegli lekarze – specjaliści posiadający odpowiednią wiedzę medyczną - swoje opinie wyczerpująco i przekonująco uzasadnili, odnieśli się też do zgłaszanych przez wnioskodawcę zarzutów. Wyjaśnili, że wnioskodawca nigdy nie był i nie jest całkowicie niezdolny do pracy, a w związku z uzyskanym w trakcie pobierania renty socjalnej wykształceniem – licencjat z ekonomii – jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i wykonywanej.

Sąd Apelacyjny zauważa, że zgodnie z art. 5 ustawy o rencie socjalnej ustalenia całkowitej niezdolności dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 217 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 12 ust. 2 powołanej ustawy emerytalno – rentowej całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przy ocenie zaś stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w myśl art. 13 ust. 1 ustawy uwzględnia się:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Jak wynika z przekonujących opinii biegłych, wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji oraz aktualnie wykonywanej, zaś treść opinii wskazuje na to, że lekarze je sporządzający mieli na uwadze zasady orzekania o niezdolności do pracy, o których mowa w przytoczonym art. 13 ustawy z 17 grudnia 1998r.

Twierdzenia wnioskodawcy, że ze względu na występujące u niego schorzenia jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy nie zasługują na wiarę, bowiem zgromadzony w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym i uzupełniony w postępowaniu sądowym materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że J. S. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Podkreślenia też wymaga, że wydanie orzeczenia przez Sąd Okręgowy poprzedzone zostało przeprowadzeniem postępowania dowodowego w zakresie wystarczającym dla wyjaśnienia spornych w sprawie okoliczności, a następnie Sąd ten dokonał oceny wiarygodności dowodów według zasad wynikających z art. 233 § 2 kpc i w żadnym razie nie była to ocena dowolna.

Nie zachodziła też potrzeba, wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, kontynuowania postępowania dowodowego i zasięgnięcia opinii instytutu naukowego, skoro sporne w sprawie okoliczności w dotychczasowym postępowaniu zostały należycie wyjaśnione.

Subiektywne przekonanie skarżącego o utrzymywaniu się u niego naruszenia sprawności organizmu w stopniu sięgającym całkowitej niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

Stąd też podnoszone w apelacji zarzuty i twierdzenia uznać należy za polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu I Instancji oraz ocenę prawną przez ten Sąd dokonaną i dlatego apelację jako nie opartą na ustawowych podstawach oddalił stosownie do art. 385 kpc.

(...)

(...)

(...)